

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1438/2019
04.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Гавриловића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Гавриловића, адвоката Снежане Луковић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 607/15 од 11.04.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 776/19 од 16.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2020. године, већином гласова донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Гавриловића, адвоката Снежане Луковић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 607/15 од 11.04.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 776/19 од 16.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 607/15 од 11.04.2019. године окривљени Горан Гавриловић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. Кривичног законика, па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.09.2015. године до 15.04.2016. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана од 15.04.2016. године до 15.07.2016. године.

На основу члана 246. став 7. у вези члана 87. Кривичног законика према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета - опојне дроге хероин у смеси са кофеином и парацетамолом, у количини од 372,18 грама.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала, који падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 776/19 од 16.10.2019. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног Горана Гавриловића, адвоката Снежане Луковић и првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног Горана Гавриловића, адвокат Снежана Луковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да побијане пресуде преиначи у целини и окривљеног ослободи од оптужбе. Предложила је да Врховни касациони суд одреди да се извршење правноснажне судске одлуке одложи.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Гавриловића, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је у првостепеном поступку учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуда заснива на доказима на којима се према одредбама ЗКП не може заснивати, а не постоје други докази на основу којих се може донети иста пресуда. Према наводима захтева, наведену повреду учинио је и другостепени суд потврђујући првостепену пресуду. При томе, као недозвољене доказе бранилац означава потврде о привремено одузетим предметима МУП РС од 19.09.2015. године и од 23.09.2015. године, које је окривљени потписао као грађанин, иако је, према наводима захтева имао својство осумњиченог и самим тим је морао имати браниоца приликом потписивања ових потврда, па како бранилац није био присутан приликом сачињавања ове потврде, нити је окривљени поучен о праву на браниоца, то према ставу одбране наведене потврде не могу бити докази на којима ће се заснивати судска одлука. Поред тога, бранилац истиче да из садржаја потврде о привремено одузетим предметима од 23.09.2015. године произилази да се од окривљеног, поред дроге која је пронађена након обављеног увиђаја, одузима и возило и кључ од возила, који су од окривљеног већ одузети по потврди о привремено одузетим предметима од 19.09.2015. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Према одредби члана 286. став 1. ЗКП, којом су одређена овлашћења полиције у предистражном поступку, прописано је да ако постоје основи сумње да је извршено кривично дело за које се гони по службеној дужности, полиција је

дужна да предузме потребне мере да се пронађе учинилац кривичног дела, да се учинилац или саучесник не сакрије или не побегне, да се открију и обезбеде трагови кривичног дела и предмети који могу послужити као доказ, као и да прикупи сва обавештења која би могла бити од користи за успешно вођење кривичног поступка, док је ставом 2. истог члана, између осталог прописано да полиција може у циљу испуњења дужности из става 1. тог члана да изврши потребан преглед превозних средстава, путника и пртљага, што значи да су радници полиције критичном приликом поступали у складу са цитираним овлашћењима.

Одредбом члана 147. став 1. ЗКП прописано је да ће предмете који се по Кривичном законнику морају одузети или који могу послужити као доказ у кривичном поступку, орган поступка привремено одузети и обезбедити њихово чување.

Одредбом члана 150. став 1. ЗКП прописано је да се лицу од кога су предмети одузети издаје потврда у којој ће се они описати, навести где су пронађени, подаци о лицу од кога се предмети одузимају, као и својство и потпис лица које радњу спроводи.

Из предметних потврда о привремено одузетим предметима МУП РС, ПУ за град Београд, УКП Четврто одељење од 19.09.2015. године и од 23.09.2015.године, произилази да су исте сачињене на основу члана 147. став 1. ЗКП, приликом предузимања потребних мера из члана 286. став 1. и 2. ЗКП, од стране овлашћених службених лица, поводом проналаска предмета који се по Кривичном законнику морају одузети односно предмета који могу послужити као доказ у кривичном поступку, те да је у складу са чланом 150. став 1. ЗКП, окривљеном издат по примерак ових потврда, које је без примедби и оспоравања садржине потписао као грађанин.

Наиме, да би се доказ сматрао "незаконитим", непоходно је утврдити да је он посредно или непосредно, сам по себи или према начину прибављања, у супротности са Уставом, ЗКП, другим законом или опште прихваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима.

Међутим, Врховни касациони суд налази да су овлашћена службена лица МУП РС, сагласно одредбама чланова 147. и 286. став 1. и 2. Законика о кривичном поступку, имала овлашћење да одузму предмет од било ког лица, и у ситуацији пре него што стекне својство осумњиченог, па како ниједном одредбом ЗКП није прописано да потврде о привремено одузетим предметима морају бити потписане у присуству браниоца, то је предметна потврда о одузетим предметима од окривљеног у конкретном случају правилно цењена као доказ приликом доношења првостепене пресуде и супротно наводима изнетим у захтеву браниоца окривљеног, не представља незаконит доказ.

Поред тога, а како су у конкретном случају наведене потврде о привремено одузетим предметима, прибављене у законито спроведеном поступку и сачињене у складу са одредбама ЗКП, Врховни касациони суд налази да је без утицаја на законитост истих, околност да је у потврди од 23.09. 2015. године, која је сачињена након обављеног увиђаја, констатовано да се поред опојне дроге која је

пронађена приликом увиђаја, од окривљеног одузима и возило и кључ од возила, које је од окривљеног већ одузето по потврди од 19.09.2015. године.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву оспорава и законитост записника о увиђају места догађаја МУП РС, УКП Четврто одељење од 23.09.2015. године, истичући да се ради о незаконитом доказу, јер је у конкретном случају постојала наредба судије за претходни поступак Кпп.пов.бр.1026/15 од 21.09.2015. године, па је супротно датој наредби и противно одредбама ЗКП предузета неовлашћена радња и сачињен записник о увиђају у коме је наведено да је сачињен на основу наредбе која се односи на претресање, при чему окривљени и његов бранилац нису били позвани нити обавештени ради присуствовања овој доказној радњи.

Одредбом члана 133. став 1. ЗКП прописано је да се увиђај предузима када је за разјашњење неке чињенице у поступку потребно непосредно опажање органа поступка, а ставом 2. истог члана прописано је да предмет увиђаја може бити лице, ствар или место.

Одредбом члана 136. став 1. ЗКП прописано је да се увиђај места предузима на месту кривичног дела или другом месту на којем се налазе предмети или трагови кривичног дела.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, као и одредбе које се односе на претресање (члан 152. – 160. ЗКП), које говоре о претресању лица и непокретних ствари и то стана и других просторија, али не и о претресању других објеката, Врховни касациони суд налази да се претресање других објеката – возила, изједначава са увиђајем. Наиме, у конкретном случају овлашћена службена лица полиције су располагала сазнањем да су у конструкционим шупљинама возила, које је власништво окривљеног и које је од њега привремено одузето, сакривени предмети кривичног дела, стога су исти били овлашћени да сходно члану 133. и 136. ЗКП изврше увиђај места, Аутосервисног центра „АА“ у улици ... број .. у ..., као места на коме се могу пронаћи предмети и трагови кривичног дела и на коме се наведено возило налазило. Самим тим, Врховни касациони суд налази да су службена лица полиције у конкретном случају, без употребе наредбе о претресању судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп Пов бр 1026/15 од 21.09.2015. године, у складу са одредбама ЗКП извршили доказну радњу - увиђај за коју им наредба суда није ни била потребна.

Врховни касациони суд као неосноване оцењује наводе захтева којима бранилац указује на повреду члана 300. ЗКП у вези радње увиђаја. Ово стога, што члан 300. ставом 3. ЗКП не прописује као обавезно позивање окривљеног и његовог браниоца доказној радњи увиђаја, већ је истим прописано да, између осталог, осумњичени и његов бранилац могу да присуствују увиђају.

Наиме, Врховни касациони суд закључује да се иста не односи на обавезу позивања браниоца и окривљеног приликом извођења доказне радње, па су супротна указивања браниоца окривљеног да је процесном радњом увиђаја у предкривичном поступку повређен члан 300. ЗКП, оцењена неоснованим, посебно имајући у виду да из списка предмета произилази да окривљени у моменту предузимања увиђаја није имао статус окривљеног.

Дакле, Врховни касациони суд налази да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, па су супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву поред наведених потврда о привремено одузетим предметима и записника о увиђају, као незаконит доказ, формално означава и записник о вештачењу НКТ Центра, извештај о форензичком прегледу лица места са фотодокументацијом, налаз и мишљење ДНК Центра за генетику, али у образложењу захтева не конкретизује у чему се повреда закона, у смислу члана 485 став 4. ЗКП, у односу на наведене доказе, огледа.

Такође, у поднетом захтеву бранилац окривљеног указује и на поступање овлашћених службених лица органа унутрашњих послова према окривљеном, истичући да је окривљени био психички и физички малтретиран од стране службених лица, али не указује на конкретну повреду закона.

Бранилац окривљеног указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање односно повреду кривичног закона из члана 440. ЗКП, наводећи неправилност и нетачност података у потврди о привремено одузетим предметима, а на исту повреду закона (из члана 440. ЗКП), бранилац окривљеног указује и наводима којима полемише са обављеним ДНК вештачењем, односно са применом члана 16. став 3. ЗКП.

Међутим, Врховни касациони суд се у оцену изнетих навода браниоца окривљеног није упуштао, јер погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП) и повреда члана 16. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости наводи да је правноснажним одлукама окривљеном повређено Уставом гарантовано право на правично суђење из члана 32. Устава РС, али се Врховни касациони суд није упуштао у разматрање ових навода јер одлука Уставног суда којом је повреда права утврђена сходно одредби члана 484. ЗКП, мора бити достављена уз захтев за заштиту законитости, што у конкретном случају није учињено.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**